

El Lluitador

Portantveu de la Federació A. S. O. de Banyoes

De tots els articles en són responsables llurs autors || Preu: 15 cts. | No es tornen els originals
Redacció: D. Pastora, 19

Quatre mots per les Indústries Coromina S. A.

Per l'intenció que fou repartida la fulla de satisfacció per les «Indústries Coromina» creiem indispensable per el bé de la F. A. S. O., fer algunes aclaracions respecte els punts exposats i perseguits per aquella, que no són altres que l'afany de situar-se en bon terreny davant l'opinió pública i fer veure que tenien tota la raó.

Tothom qui està enterat dels motius pels quals va promoure's el conflicte, del desenrotllament i solució del mateix, estarà convençut de que les causes justificades en dites fulles són un veritable contrasentit.

Donen les més expresives mercès a totes aquelles persones que van intervenir en el compliment de les lleis socials. Al acomiadar els dos obrers va oferir los-hi 30 pesetes per a que no els manquessin diners fins que trobessin feina. Es que no sabia que la llei exigeix quelcom més? La Delegació del treball va trobar que la llei arriba fins a 150 ptes l'indemnització d'un obrer acomiadat. La segona vegada d'acudir a dita Delegació, devien haver renovat algún article, docs van trobar que aquella llei social arribava al màxim de 700 ptes. si es donaven per acomiadats. De segur que les mercès donades a les persones que intervingueren el conflicte degueren convertir-se amb pessetes i de segur que si nosaltres no haguéssim transigit, persistint amb la vaga, encara haurien estirat quelcom més.

Respecte al que diu del company Surroca, que després del batre de 1931, va acomiadar-lo, no es va recordar de dir que tres

mesos després del batre de 1932, i al haver trobat una colocació fora de Banyoles per temps indefinit, va dir-li que no es mogué perquè ja li donarien ells treball consecutiu. Els aiguats que menciona van tardar encara alguns dies i si és que el Sr. Coromina els va preveure amb antelació, el felicitem pels seus extraordinaris coneixements de Meteorologia.

El que esmenta referent als treballs de la presa d'Esponellà, que els companys Roura i Surroca li portaren un perjudici de 4 ptes diàries, hem de fer avinent que les vegades que va portar-los-hi en auto van ésser comptades, i que sab tant bé com nosaltres que anaven i tornaven amb la camioneta que proveïa de ciment dita resclosa, procedent de Les Escaules i que per traslladar-se a dit punt i viceversa ha de passar pel trajecte de Banyoles a Esponellà.

També demana als llegidors d'aquella fulla que considerin la seva aportació al floreixement de Banyoles amb les seves aportacions de l'electricitat, indústria que va muntar-se mercès al sumistre de fluid elèctric, portada d'aigües, fàbrica de farines i servei d'autòmnibus.

Nosaltres diem: Quines armes ha esgrimit i ee què s'ha valgut per portar a cap el «floreixement» de Banyoles?

Les de l'ambició i les de les pessetes necessàries per aterrar a tot el que s'ha proposat establir un negoci i guanyar-se honradament la vida amb el seu treball. Analitzem breument la història d'aquest

«floreixement i de les maneres que s'ha valgut per portar-lo a cap:

a) La famosa farinera. Degut a aquesta introducció, i mercès a la seva poderosa influència, conseguí ensorrar i desmoralitzar un Sindicat Agrari, oferint millors condicions per mòdrer tota classe de gra.

b) Electricitat i llum. Ensorrant a una altra empresa sota el pretext de la competència, oferint els kw. a 0'30 ptes., però un cop lograt el seu propòsit apujant-los un 50 per cent per rescabalar-se de les pessetes esmerçades en la competència.

c) Portada d'aigües. Amb pessetes i campanyes violentes ha desprestigiats unes altres de canalitzades, dotant les seves de totes les qualitats indispensables, només que pel sol fet d'ésser de les Deus.

d) Servei d'autòmnibus. Aterrant a una popular empresa i al tren mateix portant a Girona per 1 pta. i fins de franc puix la qüestió era fer-se amo de la situació i tenir l'exclusiva per fer pagar el que li dongués la «reial» gana, impedit en aquest cas la competència legal, ja que per alguna cosa serveix el correu gratuïtament.

L'arma principal que ha esgrimit pel «floreixement» i «engrandiment» de Banyoles ha estat el boicot que ha declarat a tot-hom que s'ha interposat en el seu camí, a l'extrem de fer-los arribar a la desesperació i esgotats els recursos i la paciència, fer-los arribar al sabotatge.

La F. A. S. O., vista la solució favorable per els obrers acomiadats, ha desistit de declarar el boicot a Indústries Coromina però a l'opinió i als ulls de tota persona conscient quedarà retratada la finalitat perseguida per aquestes.

Amb aquesta solució tant favorable a nosaltres podem deduir que amb l'estricta compliment de les lleis socials i amb l'unió de totes les masses de treballadors i explotats, podrem arribar al cim de totes les nostres reivindicacions socials.

UN DE LA COLLA

La pena de mort

El delator dels delegats de taller, la qual cosa s'esdevenia en plè Parlament l'any 1920, el salvatge que es vantava que no li tremolaria la mà en signar les penes de mort a dotzenes. l'inductor de la

sanjurjada de 1932, ara restableix la pena capital, diu que per als atracadors. Contra la classe obrera diem nosaltres! Car ja veurem a fi de comptes quants Stavyskis i Marchs, quants lladres de guant cauran en virtut de la vergonya que ara hom restableix.

Aquest atemptat a la consciència i a la dignitat humanes no té ni tant sols el dó de la oportunitat, per tal com ve en el moment precís que s'obren les portes del presidi per als militars traïdors covards del 10 d'agost.

Amb tot, l'incendiari i el violador de novícies d'antany, compta amb l'encens de la premsa catòlica amb «El Debate» al davant, en el restabliment d'aquesta brutalitat.

Pobre Estat i pobra societat aquella que en règim normal ha d'acudir a la venjança «legal» i descendir al mateix terreny d'aquells que, si esbrinàvem massa, no són altra cosa que instruments d'una política terrorista exercida en vigílies de desprendre's de fonts que rajaven abundantament a profit exclusiu d'un estat i d'un ordre de coses hipertrofiat per una burocràcia inepta i moltes vevades prevaricadora.

A Catalunya, en aquest aspecte, fa anys que estem al capdall del carrer. Cada vegada que els obrers han aixecat llur protesta contra el fuet i l'arbitrarietat, cada cop que el catalanisme s'ha oposat a les extralimitacions de l'imperialisme hispano-castellà, els atracaments i els atemptats han convertit el nostre país en una zona de infra-civilització europea.

Mireu si és clar. Mentre els atracadors corrien la darrera pólvora, per ara, els agents de vigilància que en virtut del traspàs de serveis d'Ordre Públic havin de cessar en llur simulació de fer veure que ferien, descarregaven llur malhumor en els mobles de la Comissaria General d'Ordre Públic.

Aixó és tot, No s'hi val, doncs, a posar a mans d'un Govern tan suspecte com l'actual, un instrument tan perillós com és la pena de mort, que a no trigar gaire es pot girar contra tot aquell que gosi piular davant les gestes d'aquest vellot que no sap com fer-se execrar per la consciència honrada universal.

TREBALLADORS!

Uniu-vos tots al Sindicat, i sereu defensats dels abusos i injustícies de que sou objecte per part de la burgesia que recorre a tots els mitjans per contrarrestar els Sindicats, veient amb aquests l'enemic més terrible. Desfeu-vos d'aquesta por i rutina i preneu exemple d'ells mateixos, que no n'hi ha cap que no perteneixi a la Patronal o a l'Institut de St. Isidre.

De Casa Ciutat

SESSIO DE 3 D'ABRIL— President: Masó. Consellers: Aulina, Carles, Ametller, Tomàs Oliveras, Boschmonar, Cufí, Olíva, Tarradas, Prat, Boix, Serra i Palmada.

Passa a informe de la Comissió de Governació un escrit del Casal Nacionalista d'Esquerra Republicana de Catalunya, demant l'adhesió i el concurs econòmic de l'Ajuntament per oferir al Sr. Lluís Companys una escultura representant el seu bust.

S'aproven tots els dictamens de l'ordre del dia que són:

Concedint una subvenció de 100 ptes. al Foment de la Sardana per a celebrar el 3 de Juny l'aplec de la Sardana.

Nomenant els Srs. Joan Congost, Pere Güell, Joan Padrosa i Esteve Casadevall per a formar la Junta Repartidora del terme.

Aprovant diverses factures i fulles de jornals.

Concedint permisos d'obres als Srs. Pere Planas i Joan Colom.

Acabada l'ordre del dia, el Sr. Oliva demana al Sr. Alcalde que expliqui detalladament els antecedents del conflicte promogut per l'acomiadament de dos obrers d'Indústries Coromina.

El Sr. President fa notar al Sr. Oliva que formant part els dos de la majoria es una falta de delicadesa fer una pregunta d'aquesta classe, sense haver-la-hi comunicat abans. Amb tot i això diu que abans d'explicar el succeït seria bo que el Sr. Oliva digués si es fa solidari de la fulla publicada per les entitats obreres locals, puix d'ésser així el que procedeix es que presentin un vot de censura contra l'Alcalde per no haver complert el seu deure i per haver-se confabulat amb el Delegat del treball.

El Sr. Oliva contesta que tots quatre consellers de la minoria socialista es fan solidaris de la fulla publicada. Afegeix que el fall dictat pel Delegat del Treball no es legal perquè no concedeix als dos treballadors acomiadats el màxim que autoritza la llei i les raons que adueix no son correctes perquè sembla que fa una caritat i els que ells volen es treball.

Intervé el Sr. Carles qui diu que el manifest es firmat per les societats que ells representen i per tant se'n fan solidaris.

Afegeix que han fet la fulla perquè es creuen atropellats pel Delegat del Treball però que no hi ha intenció de ferir l'Alcalde puix que els ha servit. La queixa que tenen contra el Sr. Masó es per haver-se fet solidari del fall dictat pel Delegat. Acaba insistint en que l'Alcalde expliqui tot el que ha succeït.

El Sr. Masó ho explica. Diu que intervingué per primera vegada quatre o cinc setmanes enrera per haver estat acomiadat un obrer de la casa Coromina, el qual degut a la seva intervenció fou

readmés. Posteriorment la mateixa casa en despatxà dos i aixó es el motiu de l'actual conflicte. Així que tingué coneixement pel Sindicat d'aquests dos acomiadats inicià les gestions amb el Sr. Coromina per a que es repartís la feina sense acomiadar a ningú. El patró al·legà que eren temporers llogats en temps del batrer però que havien anat fent feines extraordinaries fins ara que havia acabat el treball i que els altres treballadors de la casa, alguns dels quals porten mes de 30 anys de servei, veurien amb mals ulls que s'haguessin de repartir la feina amb ells, però que es prenia una setmana per pensar-s'hi i tornar una contesta definitiva. A fi de setmana el Sr. Coromina torna una contesta negativa però com que ell era fora, en trobar-lo els obrers, encara no li havien comunicat, pel qual motiu els digué que provessin de tornar al treball, però no fóren admissos i es donaren per fracassades les gestions.

Afegeix el Sr. Masó que el 19 de Març es trobaren a Besalú amb el Delegat del Treball Sr. Cerezo qui recomanà que el divendres els treballadors anessin a Girona a veure'l i que per l'Alcaldia se li trametés un informe sobre les gestions fetes aquella setmana, el secretari va estar malalt alguns dies i l'informe no pogué arribar a Girona fins el dissabte però de totes maneres no era necessari que hi fos abans d'anar-hi els obrers perquè encara s'havia de cridar en Coromina abans de resoldre. En anar-hi els obrers trobaren que el Sr. Cerezo era a Barcelona i no pogueren parlar hi.

En assabentar-se d'aixó el Sr. Alcalde, el dissabte anà a veure el Sr. Cerezo el qual digué que cridaria al Sr. Coromina com així ho feu. Com a resultat de l'entrevista el Sr. Cerezo digué que legalment no era possible obligar a la Casa Coromina a readmetre'ls perquè les lleis sols permeten obligar a la readmissió a les empreses de serveis públics i per les altres establia una indemnització i en el cas que es tracta proposava com a fórmula de transacció que Indústries Coromina pagués als dos obrers acomiadats 150 pessetes a cada un o sia dos jornals per cada setmana que falta per arribar a l'època de batre en compensació dels 3 jornals per setmana que haurien treballat si no haguessin estat acomiadats i posant per condicions que si la casa Coromina havia de llogar nou personal els dos despedits tindrien preferència i que forçosament havien de tornar a ésser contractats en l'època de batre. Afegeix el Sr. Cerezo que si acudien al Tribunal Industrial probablement obtindrien menys ventatges.

Els dos treballadors es reservaren consultar el Sindicat abans d'acceptar la proposta del Sr. Cerezo, i aquí acabà l'intervenció del Sr. Alcalde en aquest afer, sense que hagués fet res que no fos conegut pels interessats i representants del Sindicat.

El Sr. Cufí intervé i pregunta si es just el fall del Delegat del Treball. Ell creu que no perquè tot patró que vulgui reduir el treball ha de demanar-ho

segons ordre publicada en el Butlletí oficial de 3 de febrer i Indústries Coromina no ho ha sol·licitat. Acaba demanant un vot de censura pel Delegat i adverteix que la seva minoria es retirarà si no s'aprova.

El Sr. Carles diu que com que coneix el Delegat, no troba estrany la proposta que féu, la qual creu injusta, perquè els dos obrers han estat despedits arbitràriament, ja que també han treballat a la electricitat i a l'aigua. Demana que els Consellers diguin si creuen just el fall del Delegat.

El Sr. Masó contesta que la proposta del Sr. Cerezo està ajustada a la llei i no es fall, sinó fórmula d'arranjament. En quan al vot de censura, creu que està fora de les atribucions de l'Ajuntament.

El Sr. Aulina creu que en aquest assumpte s'involucren dues coses ben diferents i separades; una es la intervenció de l'alcalde i l'altra la del Sr. Cerezo i per això demana que sia retirat del manifest un paràgraf en el que es barregen aquestes dues intervencions puix no es correcte atacar així l'Alcalde uns consellers que formen part de la majoria.

El Sr. Carles diu que estan subjectes a un Comitè i ells no poden retirar res.

El Sr. Cufi diu que si ataquen l'Alcalde, es perquè creuen que va recomanar els obrers que acceptessin la proposta del Delegat però que si no es així ja s'avenen a que es retiri el paràgraf que ha aludit el Sr. Aulina, però que mentre no es resolgui el conflicte ells es retiraran del Consistori perquè les Autoritats estaran contra la Federació.

El Sr. Masó creu equivocada l'Actitut del Sr. Cufi perquè les autoritats no aniran contra ningú sinó que faran complir la llei i els consellers poden ajudar millor els obrers desde l'Ajuntament que des del carrer.

El Sr. Boix intervé per a fixar la posició de la minoria de dreta i diu que ells no sabien res d'aquest assumpte i ignoraven que es plantejés aquest debat, pel qual motiu no es poden pronunciar en favor ni en contra de ningú però creuen que havent-hi lleis i autoritats encarregades d'aplicar-les tant uns com altres han d'acatar els falls o disposicions que es dictin.

El Sr. Carles diu que no demanava que la minoria es declarés a favor o en contra del patró, o dels obrers sinó que els consellers declararessin, atés el cas actual, si es justa la solució que hom pretèn donar al conflicte.

Replica el Sr. Boix que no tenen prous antecedents per a jutjar-ho però que si ho creuen així poden acudir d'alçada a les autoritats superiors.

El Sr. Aulina diu que no creu procedent que els consellers entrin a jutjar el fons de l'assumpte, per la qual cosa potser no tenen prous antecedents però si que afirmà que el Sr. Coromina es el menys indicat per plantejar conflictes d'aquesta classe.

El Sr. Cufi insisteix a retirar-se mentre no es solucioni el conflicte. Diu que si el Sr. Coromina

vol alguna cosa s'haurà d'entrevistar amb el Comitè de la Federació i que pel bé de Banyoles val més que no se solucioni el conflicte.

El Sr. Masó diu que s'han presentat conflictes més greus i s'han arranjat i expressa la seva confiança que també es solucionarà aquest.

El Sr. Carles fa constar que no es proposen atropellar al Sr. Coromina ni promoure disturbis, sinó fer complir la llei.

En aquest punt el Sr. Alcalde aixeca la sessió.

Un perill gravíssim

Segons una nota de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, la Sala primera del Tribunal Suprem ha informat favorablement el primer recurs que ha rebut, formulat per un propietari agraviat per la Llei del Parlament de Catalunya per a la solució dels conflictes derivats dels contractes de conreu. L'esmentat propietari reclamà contra la Llei per considerar-la contrària a la Constitució de la República Espanyola i a l'Estatut de Catalunya. En virtut de l'esmentat informe, el recurs passa al Tribunal de Garanties i entretant queden en suspens les actuacions judicials fetes pel conreador favoregut per la Llei.

Si aquesta nota és certa ens trobem davant el perill gravíssim que el Tribunal de Garanties declarí la inconstitucionalitat de la Llei del Parlament de Catalunya del 26 de juny del 1933 per a la solució dels derivats dels contractes de conreu.

Inútil de dir que l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre mostra una gran eufèria en la nota de que parlem; diu, en efecte, que espera que tindran la mateixa fi una colla de recursos d'inconstitucionalitat presentats contra la llei del Parlament de Catalunya.

Nosaltres també ho sospitem, perquè unes mateixes causes produeixen uns mateixos efectes i això és el que ens fa qualificar el fet d'un perill gravíssim, El perill consisteix el fet que un organisme superior del qual s'han apoderat uns quants elements que no tenen res a veure amb Catalunya, que no tenen res a veure amb el caràcter d'independència ni amb l'alta missió que hauria de tenir un Tribunal de Garanties constitucionals, desfacin tota l'obra de la República i anul·lin totes les disposicions justicières del Parlament de Catalunya.

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre i la Lliga Regionalista deuen començar a pensar en l'efectivitat de llur obra comú. La maniobra és clara. Convençuda la Lliga que contra l'esquerrisme i l'esperit de justícia del Parlament de Catalunya no hi havia res a fer, se'n separa i, per sota mà, com els atracadors, com els lladres, es dedica a sabotejar de Madrid estant l'obra del nostre Parlament que des d'ací es veien impotents d'atacar cara a cara.

Un dels lemes mes justos que tenim els socia

lístes és aquell que diu que els obrers no tenen pàtria, i és que sabem que el concepte de pàtria, corejat pel món capitalista, vol dir el conjunt de béns i de privilegis dels propietaris, dels vividors i dels desvagats. Mentre Catalunya era la pàtria de llurs interessos mesquins eren patriotes i catalanistes per damunt de tot, eren separatistes d'aqueixa Espanya que no els deixava disfrutar lliurement del poder dins el clos de la terra catalana, eren enemics irreconciliables de tot el que vingüés de l'Ebre enllà, però quan Catalunya s'està convertint en la pàtria veritable dels catalans és a dir, del poble que treballa i que produeix, els catalanistes van a cercar ajut a Madrid perquè contra les primeres ombres de justícia que s'alcen a Catalunya caigui la grapa, avans avorrida del centralisme odiat. Els obrers no tenen pàtria perquè no en poden tenir; els poderosos reneguen de la pàtria quan aquesta deixa d'ésser el clos tancat de llurs explotacions.

Però que no cridin victòria massa aviat ni els propietaris de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ni la Lliga Regionalista. Manca que en altres recursos el Tribunal Suprem informi de la mateixa manera i ho considerem molt possible; manca que el Tribunal de Garanties digui la darrera paraula, que es molt probable que sigui declarant la inconstitucionalitat de la Llei del Parlament Català. El que no és probable ni serà possible és que Catalunya s'ajupi i s'avingui a perdre la petita sobirania que fins ara ha conquistat. Tant l'Institut com la Lliga en poden prendre nota.

(De «JUSTICIA SOCIAL»)

Ni modals ni vergonya

Les «Industries Coromina S. A.» després de sol·lucionat el conflicte plantejat a dita fàbrica de farina, per la Federació, llencen a l'opinió pública una fulla grollera, plena de mentides, tractant-nos d'anarquistes i que sols volem l'anarquía a Banyoles. Allà aont saben clarament que si la Federació fos anarquista, que no ho es, seria perquè ells són els terroristes. Si vos recordeu que alguna vegada han dit que ningú menja en dues bocas, però resulta que ells són els primers que voldrien menjar per totes les de Banyoles i comarca.

Que és recordin dits senyors, que sempre han anat contra l'opinió del poble:

Primer contra del Sindicat Agrícola, després contra «La Popular», mes tard contra el tren, i per últim hasta l'aigüa han envejat.

Després de tantes liquidacions, volien passar balanç de la Federació. però que no s'escarrassin, que la Federació de Treballadors acabarà amb tots els escanya-pobres que diguen-se catòlics volen fer anar els treballadors a pasturar a l'estany. I que recordin l'anècdota de Balmes que diu: En la revolució, el responsable no és el qui la fa sinó el que la promou. I el que la promou sou vosaltres, que volguent-vos mantenir semi-feudals, voldrieu els treballadors esclaus vostres, cosa que no pasará. perquè la Federació està disposada a lluitar en qualsevol terreny que la portin.

Si a la Delegació del Treball vos poseu a plorar, i nosaltres considerem que amb plorans no si pot lluitar, que recordin les «Indústries Coromina», que un altra vegada les llàgrimes les considerarem una burla, i si en aquesta ocasió la Federació és conformà amb la solució que donaren les autoritats i la Delegació del Treball, un altra vegada provarem quants amics teniu a Banyoles i quants són per defensar-vos.

Potser que seràn aquest estoig de treballadors que els considereu com de família que fa mes de 20 anys que treballen a casa vostra. Però hasta no ho creiem, perquè no deuen ésser cegos per veure que quant els teniu esclafats els hi doneu el pasaport, i després no trobeu res d'estrany que hi hagi algún agrari que no vos pagui l'arrendament de la terra, tota vegada que amb algún d'aquets, ni una setmana li anticipareu. I per acabar tinc de dir-vos que vull situar-vos en bon terreny davant l'opinió pública i desprestigiar la Federació, perquè al meu entendre, aquesta hauria de correspondrer, llançant una segona fulla fent un aclariment del haver desistit a la vaga. — UN DE ESPONELLA

Nota

Tots els socis del Sindicat Agrari d'Acció Social que faci dos anys que no hagin pagat al propietari, que s'apressin a comunicar-ho a la Junta, ja que el temps per fer revisió i portar-ho a la Comissió Arbitral, està a punt de caducar.

El conflicte solucionat.

Vàrem ésser requerits pel Delegat del Treball a la nostra província perquè divendres de la prop-passada setmana ens personessim acompanyats dels nostres dos companys acomiadats de la casa Coromina, al seu despatx de Girona, per tal d'entrevistar-nos amb el burgés causant del conflicte. Hi era present també el Batlle de la nostra ciutat. Després de llarga discussió aconseguírem una solució satisfactòria. La Casa Coromina fou obligada a satisfer la quantitat de 700 ptes. a cada un dels nostres companys, quantitat que és aproximadament l'import dels jornals que haurien fet durant mig any. Se'l obligà ademés a indemnitzar les despeses de viatges i jornals dels companys del comitè que efectuaren les gestions oportunes per tal de no deixar atropellar els companys acomiadats. Repetim que va satisfer-nos la solució donada a l'afer, ja que ens estalviàrem l'anar a la vaga que representa per nosaltres un gros sacrifici, que estem disposats a fer-lo, sempre que, com en el cas que s'ha solucionat, vulguin trepitjar els nostres drets.

Agraïm sincerament a l'alcalde Sr. Masó la seva activitat i viu interès a ajudar-nos a posar les coses al seu lloc. Avant amb la vostra actuació, company Masó. Ens és plaent manifestar-vos ara públicament nostre agraiment bó i esperant poder fer ho en altres ocasions en què us en feu mereixedor, com en aquesta.

EL COMITE.

AGLANS

Després de sol-lucionat el conflicte de la Xacolata Torras, dos individus que de primer semblava s'ho havien de menjar tot, varen donar-se de baixa del Sindicat. Ignorem els motius; però és de suposar que ha sigut per agafar galons, i ésser mes

vistosos per el propietari. Individuos com aquests mereixen el despreci dels companys de treball i dels treballadors en general.

Sembla que a algunes treballadores de la fàbrica de mitjes de seda del carrer de Girona, no se'ls hi va dir res en el número paassat, ja que continuen sense sindicar-se. Que reflexionin i prenguin exemple del conflicte sol-lucionat a Càn Trull. Si els acomiadats no haguessin estat sindicats, amb 30 ptes. els hi donaven el passaport i aixis amb la força del Sindicat varen cobrar lo que van reconeixer era acceptable. Si haguessin persistit en volguer treball hagueren treballat amb el repartiment proporcional de treball.

Aont haurien apel-lat a no ésser sindicats?

Avui, 14 d'Abril, nosaltres si creiéssim amb miracles, hauriem estat tot el dia a l'església demanant que baxés un delegat a expulsar del palau del governament a tots els que saboteigen la República.

Uns senyors han insinuat que a ser ells autoritat hagueren trobat solució a la qüestió de la Casa Coromina, sens arribar a l'extrem que va arribar. Tothom s'ho creu, nosaltres també perquè no els coneixem d'avui.

Es diu:

que els nostres companys al consistori, en la sessió passada varen complir llur deure.

que va faltar-hi algún regidor de la majoria perquè es trobaven fora de Banyoles...

que van assistir a la sessió més de 600 ciutadans d'ambdós sexes.

que els de la minoria no hi veien de cap ull.

que la F. A. S. O. seguirà el camí que s'ha traçat malgrat els entrebancs que li posin els seus enemics.

que si el Fill de Vda. Bassols donés la seguretat de poder suministrar llum i força a tothom les Indústries Coromina sofriran una enormitat de baixes.

que el dia de Dijous Sant (ho posem amb majúscula), en la capella del cementiri laic d'un municipi laic d'una República laica, hi van posar lluminàries.

que cal que les mares espanyoles comencin a preparar-se per a deixar anar els seus fills a civilitzar moros.

que els francesos diuen que per ells, «l'Afrique comence aux Pyrénées»...

que encara queda a Espanya molta gent per civilitzar.

que nosaltres en coneixem alguns.